

Герой.

Искате ли да ви разкажа приказчица, малко подълга отъ моето кутле? Слушайте!

Имало едно момченце. Викали го Митко. Купили на Митко пушка. Тя била много хубава, само че не стрѣляла съ патрони, ами съ гжбена запушалка. Нищо, нали било пушка?

Грабналъ Митко пушката и хайде по двора.

Вървѣлъ той важно, много важно, дѣто минавалъ, страхъ задавалъ.

Видѣла го Котана—Мърморана и се покатерила бързо-бързо на сливата. Пилцитѣ се заврѣли изъ лехитѣ на цвѣтята, а врабцитѣ — ахъ, тѣзи дърдорковци! — мълкомъ, като стрѣли отлетѣли.

Дошѣлъ Митко до дъсчената ограда на двора и въ мигъ се вкаменилъ. Надъ оградата се подавала страшна Мецана. Очитѣ и свѣтѣли, жбитѣ й кълцали, а ноктетѣ й — остри, остри, Боже опази!

Прѣмрѣлъ отъ страхъ, Митко извикалъ: „Оле-ле-е-е!“ и забѣгналъ въ кжщи.

